

HOOFDSTUK II. WIE IK WERD

Het was 14 juli 2019 toen ik een telefoontje kreeg van een geheim nummer. Normaal neem ik dan niet op omdat het meestal komt van arme stakkers in een Ghanees callcenter die moeten proberen me in een beleggingspiramide te lokken. In plaats van de verwachte begroeting in een gebrekkig Frans doorspekt met een zware Afrikaanse tongval die ik steevast afwimpelde door consequent Nederlands te praten, hoorde ik Engels waarin ik dacht een onderliggend Duits accent te herkennen. Ik had een Duitse klant waar ik wat workshops over communicatie had gegeven, maar daarmee sprak ik doorgaans Duits en hij belde nooit met een geheim nummer vanuit het grensstadje met Nederlands Limburg waar zijn bedrijf gevestigd was.

De man, hij klonk rond de vijftig, noemde eerst mijn naam en vroeg of hij met mij sprak. Aarzelend zei ik ja. Ik geef niet graag als eerste informatie en al zeker niet als ik niet weet wat ik ervoor terugkrijg. Maar goed, hij had toch al mijn nummer, dus wat gaf het?

De stem aan de andere kant vroeg of hij mij kon ontmoeten. Natuurlijk. Iedereen kan dat, maar dat zei ik hem niet.

"Waarom?" zei ik minder vriendelijk dan had gemoeten als het een klant was geweest. Het ergerde me dat hij niet zei wat het doel van de meeting was en tegelijk besepte ik dat hij de vraag die ik stelde gewoon had uitgelokt. Hij was in controle en wist dat ik na zijn antwoord zou vragen wie hij was.

"We willen u graag ontmoeten om u te belasten met een belangrijke opdracht."

Het was de eerste keer dat hij in de wij-vorm sprak.

"Wat voor soort opdracht?" Ik hoopte opnieuw de overhand te krijgen door de verwachte vraag naar zijn identiteit niet te stellen.

"Communicatie."

"En wie bent u?" zei ik dan toch maar.

"Als het goed is, uw toekomstige opdrachtgever." Hij pauzeerde even, waarschijnlijk omdat hij dat antwoord had voorbereid. "Geloof me, wij zouden u heel graag spreken omdat we denken dat u perfect ons communicatieproject kunt uitvoeren."

"Wat voor soort communicatieproject is het dan?"

"Dat kan ik u nu niet vertellen, maar ik had u graag uitgenodigd voor een gesprek."

Daar had hij niet zo geheimzinnig voor hoeven te doen. Ik ben gemakkelijk toegankelijk. Daarom was ik ook niet zo verbaasd dat hij mijn telefoonnummer had. Het stond op mijn website. Maar bijna alle klanten kwamen bij me via twee referenties. Eén die hen nieuwsgierig had gemaakt over mijn onorthodoxe aanpak en een tweede om hen gerust te stellen dat ik geen gek was.

"Waar gaat het over?" drong ik aan.

"Een opdracht. We zouden u graag met een opdracht belasten," herhaalde hij. Dat schoot dus niet op.

"Oké, geen probleem. Wanneer kunt u naar mijn kantoor komen?"

"Ik zou u graag uitnodigen voor een lunch."

De man had alvast mijn zwakke plek gevonden.

"Prima voor mij. Zal ik iets reserveren?" zei ik luchtig terwijl ik in mijn behoorlijk lege agenda keek.

"Wij hebben al voor u gereserveerd."

Ik was even van mijn stuk gebracht. De man aan de andere kant van de lijn was vrij zeker van zijn zaak. Hoe wist hij dat ik op zijn reserveringsdatum nog geen andere afspraak had? Ik schuifelde wat ongemakkelijk op mijn stoel, rechte mijn rug en leunde naar voor, een onbewuste houding die een dierlijke waakzaamheid verraadde.

"24 juli, 12 uur 30 Uliassi in Senigallia."

"Waar?"

"Ik zie u dan."

En toen werd de verbinding verbroken.

Geen naam, geen informatie, behalve een dag, een uur en een plaats. Mijn blik ging over de drie lege bureaus in mijn kantoor, schaduwen van een verleden waarin dit nog een bloeiend bedrijf was. Eén voor een waren ze weggegaan, mijn medewerkers. Niet dat er geen opdrachten waren, we hadden meestal nog voldoende werk. Wel omdat ze beweerden dat er met mij niet te werken viel en ik kon ze geen ongelijk geven. Voor mij werken vergde al veel van je, met mij werken was onmogelijk. Eerst was er Erik, die het bekeken hield nadat ik hem zagezegd had vernederd in het bijzijn van een klant, terwijl ik alleen maar een beter idee had geopperd. Kan ik eraan doen dat hij twee weken nodig had om met iets te komen, als ik ter plaatse iets kan verzinnen dat die klant vervolgens beter vindt? Achteraf gezien had ik hem vaker moeten vernederen, want dat was de enige klant die hij niet heeft meegenomen toen hij een maand later zijn eigen bureau begon.

Liesbeth was weggegaan omdat ze het beu was mijn vrouw-onvriendelijke opmerkingen te moeten aanhoren en achteraf

gezien vind ik dat ze het nog lang met me heeft uitgehouden. Ze zei nog dat ik haar alles had geleerd, maar dat ging, net zoals mijn bedankje, verloren in de waas van de verrassing. Alles wat restte waren de tranen in haar ogen, mijn wegwerpgebaar en de in mijn netvlies gebrande aanblik van hoe ze op haar hakken omdraaide en wegliep. Ze aarzelde voor ze de buitendeur opendeed en keek nog eenmaal zwijgend om, wat nog het pijnlijkste was. Haar enige fout was dat ze dacht dat het misogynie was waaraan ik leed, terwijl het ordinaire misantropie was. Ze moest het niet zo persoonlijk nemen.

Lars was een geval apart. Hij hield het waarschijnlijk zo lang uit omdat hij respecteerde wat ik deed en ik, in ruil voor zijn bewondering, zijn luiheid tolereerde. Tot hij een andere plek vond om niets te doen en hij me per sms liet weten dat hij niet meer zou opdagen. Die dag, met de lege bureaus om me heen en briefjes en motivatieposters aan de muur waarvan niemand het de moeite vond om ze mee te nemen, voelde ik me pas echt verlaten. Al was het bijlange na niet de eenzaamste dag van mijn leven geweest.

Ik opende de lade van mijn bureau en schonk me een bodem whisky in. Meestal deed ik dat als ik aan een opdracht werkte. Niet zozeer dat ik de whisky dronk. Ik vond de geur aantrekkelijk en af en toe rook ik dan aan het levenswater. Vroeger schonk ik alleen single malts, maar was onlangs overgeschakeld op de wat goedkopere Jack Daniels. Het was voor mij een onschuldige gewoonte, hoewel ik meermaals had gemerkt dat er op een nacht werken een halve fles was doorgeroken. Ach, wat geeft het? We bedriegen onszelf allemaal. We vinden onszelf de norm waar ieders gedrag aan dient te worden getoetst. Dat zou de aankomende tijd meer dan ooit blijken. Op zich is dat niet erg. Ik ben wel de laatste om dat te veroordelen, want ik ben nu eenmaal geen priester. Meer nog, als je eenmaal doordrongen bent van dat besef, dat er alleen maar waarheid bestaat zoals wij de waarheid zien, nee, zoals wij de waarheid willen zien, dan wordt het leven veel minder frustrerend. In mijn geval ging dat nog een stapje verder. Ik snapte en snap dit mechanisme zo goed dat ik klaar was voor wat ging gebeuren. Ten koste van de wereld, ten koste van jou.